

Jeg saa for nogle Aar siden — jeg har ikke set det efter nu og kan derfor ikke i Øjeblikket præsentere de ganske nøjagtige Tal — en Afhandling i det engelske Tidsskrift „Nature“, som omhandler Udfaldet af en Række Kraftprøver paa Mennesker, kan man gerne sige, i Forbindelse med Fodringsforsøg paa Mennesker, hvis Hensigt var at konstatere Sukkerets Værdi som Næringsmiddel. Og det viste sig da, at Arbejderens Muskelkraft stod i ligefremt Forhold til Sukkerholdigheden af den Mad, han fortærede. Sukkeret er altsaa ikke alene et godt, sundt og let fordøjeligt Næringsmiddel for Børn og Kvinder; men, anvendt i rigeligt Maal, forhøjer det den arbejdende Befolknings Arbejdsdygtighed. Og det viser sig jo, at en Nedsættelse af Afgiften medfører en Forøgelse af Sukkerforbruget. Det viste sig saaledes ved den Nedsættelse, vi for nogle Aar siden foretog. I 1889—91 var nemlig Forbruget af Sukker her i Landet aarlig pr. Hoved 36½ Pound, medens det i 1896 var naaet op paa 52 ⅙ Pound pr. Hoved, saaledes at vi nu næst efter England er det stærkest sukkerforbrugende Land i Europa; gaa vi videre i samme Retning, tror jeg derfor, det vil være ganske overordentlig heldigt. Jeg finder altsaa, at enhver Nedsættelse i denne Afgift bør hilses med Tilfredshed. Nu kunde man naturligvis gaa den Vej, at man nedsætter baade Tolden og den indenlandske Afgift, og saa naaede man jo videst hen imod det, man stadig tilstræber her i Tingen, nemlig at formindske de indirekte Afgifter; men jeg vil dog foretrække at gaa den her foreslaaede Vej: at nedsætte den indenlandske Afgift alene. Thi det har, som sagt, en af to gavnlige Følger: Enten faa Producenterne en Præmie, uden at Prisen forhøjes for Forbrugerne, og naar Producenterne nu svare en Afgift af ikke mindre end 30 Kr. pr. Td. Land, vil enhver Landmand vist ikke anse en Lettelse for urimelig; eller ogsaa ville Udlandets Eksportpræmier gennem Konkurrencen tvinge Prisen yderligere ned til Fordel for Forbrugerne, men dog saaledes, at Producenterne alligevel kunne staa sig ved at dyrke Roerne. I begge Tilfælde er det selvindlysende, at der ikke kan blive Tale om nogen Fordyrelse for Forbrugerne. Jeg haaber derfor, at denne Sag maa kunne gennemføres i en eller anden Form. Man har omtalt Englands Stilling over for Eksportpræmierne og nævnt, at det er dets Hensigt, at ville støtte sine vestindiske Kolonier. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der i Trontalen

for i Aar ligefrem er bebudet en stor Bevilling til Støtte for disse. Man vil hellere gaa den Vej i Stedet for at gardere sig direkte mod Eksportpræmierne. Man betragter det som den billigste og fordelagtigste Maade med en Subvention at støtte disse vestindiske Kolonier, der ere Undergangen nær paa Grund af Roesukkereksportpræmierne — ganske ligesom vore vestindiske Kolonier. Jeg tror ikke, at dette Forslag om den betydelige Subvention allerede har været til Forhandling i Parlamentet, og Fremtiden vil jo vise, hvad det bliver til; men det er, som sagt, bebudet i Trontalen. Jeg vil sluttelig anbefale dette Forslag, idet jeg mener at man skal støtte Sukkerproduktionen som Landbrugsindustri.

Koedt: Det er ganske interessant at se, at en indenlandsk Produktion i de nuværende daarlige Tider kan være saa heldig stillet, som Sukkerroeproduktionen er her i Landet i Øjeblikket. Naar man ser paa Tallene, finder man, at den indenlandske Produktion af Roesukker i de sidste 5 Aar er gaaet frem fra 39 Mill. Pund til 88 Mill. Pund. Samtidig er Overskudsudførslen af Sukker gaaet ned fra 60 Mill. Pund til 25½ Mill. Pund. Jeg synes, at disse Tal ere et Bevis paa en ganske ualmindelig Fremgang, og jeg tvivler om, at man kan paapege noget andet Land, hvor der har fundet en lignende Tilvækst i Produktionen Sted som herhjemme. Det Areal, der her i Landet har været besaaet med Sukkerroer, opgives i Statistikkens at udgøre nogle og tyve Tusinde Tdr. Land. Arealets Størrelse er opgivet for Sukkerroer og Cikorierødder i Forening, med i alt 23,823 Tdr. Land, men trækker man fra, hvad der anvendes til Cikorierødder, bliver der rigelig 20,000 Tdr. Land tilbage for Sukkerroernes Vedkommende. Den Fordel, som der her er Tale om at yde Sukkerroedyrkerne ved Nedsættelse af Afgiften fra 2¼ til 1½ Øre Pundet, svarer, som den ærede Landbrugsminister nylig gjorde opmærksom paa, til et Tab for Statskassen af mellem 6 og 700,000 Kr. Fordeles dette Tab paa det Areal, der har været besaaet med Sukkerroer, saa bliver det omtrent 30 Kr. pr. Td. Land. Jeg kan ikke indse, at der er nogen forsvarelig Mening i at stille en enkelt Afdeling af vort Landbrug ganske anderledes heldig end hele vort øvrige Landbrug. Tænker man sig, at vore andre Landbrugere, der jo have samme Ret til Statskassen som Sukkerroedyrkerne, vilde komme